

Lai gan Rīgas pilsētas ūdensvadam ir jau vairāk nekā 400 gadus sena vēsture – par tā dzimšanas laiku tiek uzskatīts 1620. gads, SIA “Rīgas ūdens” pastāv krietni īsāku laika posmu. Pagājušajā gadsimtā par pilsētas ūdenssaimniecību rūpējās Rīgas pilsētas TDP izpildkomitejas Ūdensvada un kanalizācijas saimniecības pārvalde, vēlāk – Rīgas pilsētas pašvaldības uzņēmums “Ūdensapgāde un kanalizācija”, un tikai 90. gados dzima SIA “Rīgas ūdens”.

SIA “Rīgas ūdens” ir Rīgas valstspilsētas pašvaldībai pilnībā piederoša kapitālsabiedrība. Uzņēmums dibināts 1991. gada 24. septembrī. 2003. gada 16. decembrī Rīgas dome pieņēma lēmumu „Par Rīgas pilsētas pašvaldības uzņēmuma „Rīgas ūdens” reorganizāciju par sabiedrību ar ierobežotu atbildību „Rīgas ūdens””, nosakot, ka SIA „Rīgas ūdens” ir pašvaldības uzņēmuma „Rīgas ūdens” saistību un tiesību pārņēmējs. Sabiedrība oficiāli nodibināta un ierakstīta Komercreģistrā 2004. gada 12. janvārī.

[Video](#)

2024. gads

Atklāta Baltijā lielākā kanalizācijas sūkņu stacija Daugavgrīvas ielā 101. Tā ir 8,7 metrus augsta monolitā dzelzsbetona ēka, bet objekta pazemes daļas dziļums ir 10,8 metri. Vecā sūkņu stacija šajā vietā bija darbojusies vairāk nekā 30 gadus, un tā bija savu laiku nokalpojusi tehniski un arī morāli - pēc jaunās stacijas darbības uzsākšanas tā tika nojaukta. Plānots, ka jaunā stacija pārsūknēs pusi no visiem Rīgas notekūdeņiem.

2023. gads

Pabeigta ES Kohēzijas fonda atbalstītā projekta “Ūdenssaimniecības attīstība Rīgā, 5. kārtā” realizācija. Tā ietvaros izbūvētas ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmas Imantas ziemeļrietumu daļā, Berģu dienvidu daļā (Rīgas administratīvās teritorijas robežās) un Beberbeķos, nodrošinot iespēju pieslēgties pilsētas tīkliem gandrīz 3000 iedzīvotājiem.

2021. gads

Uzsākta Baltijā lielākās kanalizācijas sūkņu stacijas Daugavgrīvas ielā 101 rekonstrukcija. Tā nepieciešama, lai garantētu drošu notekūdeņu savākšanu un pārsūknēšanu no Daugavas kreisā krasta rajoniem uz Bioloģiskās attīrīšanas staciju “Daugavgrīva”, kā arī atjaunotu morāli novecojušās tehnoloģiskās iekārtas. No ekonomijas viedokļa lielākais ieguvums no sūkņu stacijas pārbūves būs tehnoloģisko ūdeņu patēriņa samazināšanās, kā arī elektroenerģijas patēriņa ietaupījums. Papildu tam jaunā kanalizācijas sūkņu stacija būs videi ievērojami draudzīgāka un drošāka.

2020. gads

SIA “Rīgas ūdens” **atzīmē Rīgas ūdensvada 400 dzimšanas dienu**, kas pamatojams ar to, ka 1620. gadā no Strasburgas pieaicinātais pilsētas būvmeistars Hanss Jākobs Kristlers ierīkoja pirmo ūdensskunsti pie Smilšu grāvja. Kopš tiem laikiem tieši šis notikums uzskatāms par Rīgas ūdensvada dzimšanas laiku.

2016. gads

Pabeigts projekts “Ūdenssaimniecības attīstība Rīgā, 4. kārtā”, kas tika realizēts no 2011. - 2015. gadam ar būtisku Eiropas Savienības Kohēzijas fonda atbalstu. Pateicoties šī projekta realizācijai, **tiek rekonstruēti un jaunizbūvēti ūdensvada un kanalizācijas tīkli Mārupē (Rīgas pilsētas administratīvajā teritorijā), Katlakalnā un Bolderājā,** kur iedzīvotājiem rodas iespēja pieslēgties centralizētiem ūdensapgādes un kanalizācijas tīkliem. **Izbūvēta arī atdzelžošanas stacija Baltezerā,** nodrošinot ūdens kvalitātes atbilstību Eiropas Savienības direktīvas 98/83/EK prasībām.

2012. gads

2012. gada 28. augustā SIA “Rīgas ūdens” dibina meitas sabiedrību SIA “Aqua Rīga”, kurā SIA “Rīgas ūdens” pieder visas kapitāla daļas. **SIA „Aqua Rīga” darbības virziens bija fasēta dzeramā ūdens ražošana un izplatīšana. Ar Rīgas domes 2021. gada 24. martā pieņemto lēmumu sabiedrība likvidēta un tā paša gada 2. decembrī izslēgta no Komercreģistra.**

2009. gads

Pabeigts projekts “Ūdenssaimniecības attīstība Rīgā, 3. kārtā”. **Pateicoties tā realizācijai, tiek rekonstruēti un jaunizbūvēti ūdensvada un kanalizācijas tīkli Šampēterī, Dārzcimē, Zolitūdē un Pleskodālē,** kur iedzīvotājiem rodas iespēja pieslēgties centralizētajiem ūdensapgādes un kanalizācijas

tīkliem.

2006. gads

Pabeigtas projekta "Ūdenssaimniecības attīstība Rīgā", 1. un 2. kārtā. (Rīgas ūdens un apkārtējās vides projekts). **Pateicoties projekta realizācijai, tiek rekonstruētas dzeramā ūdens attīrīšanas stacija "Daugava" un Bioloģiskās attīrīšanas stacija "Daugavgrīva", kā arī veikti kvalitatīvi uzlabojumi ūdensvada un kanalizācijas tīklos.** Papildus veiktās ievērojamās investīcijas esošo ūdensvada un kanalizācijas tīklu atjaunošanai un jaunu tīklu izbūvei nodrošina, lai centralizētie ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumi būtu pieejami vismaz 95% Rīgas iedzīvotāju.

2004. gads

2003. gada 16. decembrī Rīgas dome pieņēma lēmumu „Par Rīgas pilsētas pašvaldības uzņēmuma „Rīgas ūdens” reorganizāciju par sabiedrību ar ierobežotu atbildību (SIA) „Rīgas ūdens””, nosakot, ka SIA „Rīgas ūdens” ir pašvaldības uzņēmuma „Rīgas ūdens” saistību un tiesību pārņēmējs. **SIA „Rīgas ūdens” ir oficiāli nodibināts un ierakstīts Komercreģistrā 2004. gada 12. janvārī.**

2000. gads

Decembrī **tiek pabeigts pāris gadus ilgušais Ūdens sagatavošanas stacijas "Daugava" rekonstrukcijas projekts.** Tā realizācijas gaitā tika nomainīts ievērojams skaits lielā diametra aizbīdņu, arī filtri un cits tehnoloģiskais aprīkojums, savukārt ūdens attīrīšanā līdz šim izmantotais hlors tika aizstāts ar ozonēšanu, kas ir krietni vien efektīvāks ūdens dezinfekcijas līdzeklis. **Ūdens sagatavošanas stacijas pārbūves gaitā tika ieviesta trīspakāpju attīrīšanas tehnoloģija, kas ļāva ievērojami paaugstināt dzeramā ūdens kvalitāti.** Šobrīd "Daugavas" ražotspēja ir 100 000 - 200 000 kubikmetru ūdens diennaktī.

1998. gads

Uzsākts darbs pie Baltezera ūdensgūtnu atjaunošanas. Projekta mērķis – nodrošināt savu laiku nokalpojušo iekārtu nomaiņu ar jaunām, laikmeta prasībām atbilstošām iekārtām. Rekonstrukcijas rezultātā komplekss "Baltezers" ieguva jaunu sūkņu staciju, darba rezervuāru ar 2000 kubikmetru lielu tilpumu, jaunu hlortavas ēku, jaunu transformatora apakšstaciju, kā arī visas nepieciešamās ārējās komunikācijas. Notika arī filtraku atjaunošana, kā arī kopēja vadības un kontroles sistēmas izveide. **Jaunajā gadsimtā Rīga iegāja ar modernizētu un pilnībā atjaunotu ūdens apgādes sistēmu Baltezerā.**

1996. gads

Tiek **uzsākta Rīgas ūdens apkārtējās vides projekta sagatavošana un realizācija. Projekta galvenais uzdevums ir radīt drošu un kvalitatīvu ūdensapgādi Rīgā, kā arī veikt visu centralizētās kanalizācijas notekūdeņu attīrīšanu atbilstoši mūsdienu prasībām.** Šo mērķu un uzdevumu sasniegšanai tika sagatavoti konkrēti projekti deviņos blokos, tostarp dzeramā ūdens attīrīšanas stacijas "Daugava" rekonstrukcija atbilstoši mūsdienu prasībām; pazemes ūdens kvalitātes pētījumi; ūdens sūkņu staciju rekonstrukcija un piemērošana mūsdienu prasībām; ūdensvada tīkla atjaunošana un paplašināšana; Bioloģiskās attīrīšanas stacijas "Daugavgrīva" rekonstrukcija; notekūdeņu pārsūkņēšanas stacijas izveide; notekūdeņu tīklu atjaunošana un paplašināšana u.c.

1996. gads

Apvienojot dzeramā ūdens ieguves vietās izveidotās laboratorijas un Bioloģiskās attīrīšanas stacijā "Daugavgrīva" esošo notekūdeņu kontroles laboratoriju, 1. aprīlī **izveidota Apvienotā Ūdens kvalitātes kontroles laboratorija, tādējādi izveidojot vienotu, starptautiskajiem standartiem atbilstošu kvalitātes kontroles sistēmu.**

1991. gads

Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistrā **24. septembrī tiek reģistrēts Rīgas pilsētas pašvaldības uzņēmums „Rīgas ūdens”** ar mērķi nodrošināt centralizētus ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumus Rīgas pilsētā.

1991. gads

17. septembrī darbu uzsāka Bioloģiskās attīrīšanas stacija "Daugavgrīva" (BASD) - iepriekš galvaspilsētas notekūdeņus attīrīja trīs nelielākas stacijas Juglā, Ķengaragā un Bolderājā, kuras vairs nespēja nodrošināt ne strauji pieaugošā notekūdeņu apjoma attīrīšanu, ne šī procesa atbilstību vides normām. BASD nodrošina Rīgas pilsētas, kā arī vairāku apkārtējo pašvaldību un daļas Jūrmalas pilsētas sadzīves notekūdeņu attīrīšanu bioloģiskā ceļā un attīrītā ūdens videi nekaitīgu novadīšanu Rīgas jūras līcī. BASD diennakts jauda ir aptuveni 200 000 kubikmetru.

1988. gads

Vēsturiskās sūkņu stacijas "Baltezers" telpās tiek iekārtots un darbu uzsāk Rīgas ūdensapgādes muzejs, kas ir viena no ievērojamākajām ūdensapgādes tēmai veltītajām šāda veida apskates vietām Eiropā. Šeit esošie eksponāti ļauj izsekot Rīgas ūdenssaimniecības attīstībai no viduslaikiem līdz pat mūsdienām. 2020. gadā muzejs tiek transformēts par Rīgas ūdensapgādes vēstures ekspozīcijas telpu, kas ikdienā apmeklētājiem ir slēgta.

1978. gads

Darbu uzsāk dzeramā ūdens sagatavošanas stacija "Daugava" Bauskas ielā. Šī stacija ūdeni saņem no Daugavas pie Rīgas HES ūdenskrātuves, un šajā kompleksā to kvalitatīvi attīra un piegādā Daugavas labā krasta Rīgas iedzīvotājiem. **Stacijas sākotnējā ražība bija 180 000 - 200 000 kubikmetru diennaktī**, taču 80. gadu vidū to nācās samazināt. Pārejot uz jaunām, Eiropas standartiem atbilstošām dzeramā ūdens kvalitātes prasībām, 90. gadu otrajā pusē bija nepieciešams meklēt jaunus ūdens sagatavošanas tehnoloģiskos risinājumus.

1969. gads

Iesāk plānot dzeramā ūdens attīrīšanas stacijas "Daugava" būvniecību - Rīgas lielāko dzeramā ūdens sagatavošanas kompleksu, kurā izmanto virszemes ūdeni (no Daugavas). Kompleksa montāžas darbi norisinājās no 1970. - 1978. gadam, un 1978. gada nogalē iekārtas tika nodotas ekspluatācijā. Ūdens sagatavošanas stacija atrodas ~23 ha lielā teritorijā.

1965. gads

Ar Rīgas pilsētas Izpildu komitejas lēmumu **dibināta Ūdensvada un kanalizācijas pārvaldes Centrālā ķīmijas un bakterioloģijas laboratorija**, kuras galvenais uzdevums bija kontrolēt dzeramo ūdeni pilsētas ūdensvada tīklā. No īpašā sistēmā izvēlētiem 15 punktiem katru dienu ņēma ūdens paraugus, kurus analizēja un noteica tajos kopējo mikroorganismu skaitu un zarnu grupas nūjiņu skaitu (kolibaktērijas), kā arī dzelzs saturu ūdenī. Divas reizes mēnesī tika veiktas arī plašākas ķīmiskās analīzes.

1950. gads

20. gadsimta pirmajā pusē Baltezera sūkņu stacijā darbojās tikai virzuļsūkņi ar tvaika piedziņu, bet 1950. gadā stacija tika rekonstruēta, darbu uzsākot jauniem centrālās sūkņiem ar elektropiedziņu. Notika arī citu iekārtu pielāgošana jaunākajām tehnoloģiskajām prasībām, bet 1953. gadā sūkņu stacijas "Baltezers" rajonā ekspluatācijai tika nodota mākslīgās gruntsūdens papildināšanas iekārta. 60. gados tika izbūvētas arī vairākas sūkņu stacijas - Baltezers I, Rembergi, Gauja-eksperimentālā, Jugla, Katlakalna un Bolderāja, bet 70. gados sāka darboties Baltezers II un Gauja I.

1947. gads

Baltezera ūdenssūkņu stacijā tika izveidota pirmā laboratorija, kas kontrolēja ūdens kvalitāti pirms tā padeves kopējā ūdensvada tīklā - līdz tam galvenais ūdens novērtēšanas kritērijs bija garšas īpašības. **Baltezera sūkņu staciju tika sākts elektrificēt**, pilnībā šo procesu pabeidzot 1951. gada janvārī. Kara laikā ūdensapgādes sistēmai nodarīto postījumu apzināšanai un novēršanai **tika sākts izstrādāt pirmo pilsētas ūdensapgādes rekonstrukcijas projektu, kas tika pabeigts 1952. gadā.**

1935. gads

20. gadsimta pirmajā pusē strauji pieaugošais Rīgas iedzīvotāju skaits palielināja arī prasības pēc dzeramā ūdens, tāpēc Baltezerā nācās darbināt papildu sūkņēšanas iekārtas - **tika izbūvēta sūkņu stacija "Zaķumuiža"**, un, pateicoties tai, tika palielināts Rīgai piegādājamā pazemes ūdens apjoms. **Uz jaunā Daugavas tilta tika izbūvēts 705 m garš dzelzs cauruļvads, tajā pat laikā uzcelot arī pārsūkņēšanas staciju Mūkusalas ielā**, kas ievadīja jaunu ūdensapgādes sistēmas attīstības posmu Pārdaugavā. Paralēli turpinājās ūdensvada tīkla tehniskā stāvokļa uzlabošana un jaunu trašu būvniecība.

1917. gads

Pirmais pasaules karš pārtrauca Rīgas ūdensvada attīstību. **1917. gadā tika saspridzināti abi dzelzs tilti un iznīcināta ūdens maģistrāle**. Lai pārdaugaviešus kaut daļēji centralizēti apgādātu ar ūdeni, kreisais krasts tika pieslēgts Bauskas ielā esošās ādas fabrikas (vēlākais kombināts "Blāzma") artēziskajai akai. Tika izveidota pagaidu ūdens maģistrāle, kas tika iznīcināta 1919. gadā, kad Rīgai uzbruka vācu karaspēks. Dažu mēnešu laikā tika izbūvēts jauns pagaidu vads, kas atradās uz koka konstrukcijām, taču to 1920. gadā nopostīja ugunsgrēks. **Sagrautais dzelzs tilts un arī ūdensvads uz Pārdaugavu pilnībā tika atjaunots tikai 1924. gadā, taču ūdens padeve pirmskara līmeni sasniedza tikai 1926. gadā.**

1913. gads

1911. – 1913. gadā tika izbūvēta otra gruntsūdens maģistrāle no Bukultiem līdz Rīgai, kas paralēli pirmajam spiedvadam stiepās līdz Džutas ielai, tālāk atzarojoties uz Čiekurkalnu un tālāk pa Bukultu ielu un Ganību dambi puslokā aptverot pilsētu. Reizē ar to tika plānota arī **vēl viena ūdenstornā būvniecība pie ūdens maģistrāles atzara Čiekurkalnā – Pletenberga ielā (mūsdienās Gaujas iela)**. 1912. gadā projektu 54 metru augsta ūdenstornā būvei ar 2000 m³ ietilpīgu tvertni izstrādāja un tā būvdarbus vadīja Vilhelms Bokslafs. **Būvatļauja tika izsniegta 1912. gada maija beigās, bet būvdarbi tika pabeigti 1913. gadā.**

1910. gads

Baltezera sūkņu stacija iesākumā ar ūdeni apgādāja pilsētas teritorijas centrālo daļu Daugavas labajā krastā, bet 1905. – 1906. gadā ūdens maģistrāle tika pagarināta, un ūdensapgāde tika nodrošināta arī Sarkandaugavā un Pārdaugavā. Ūdensvads pāri Daugavai tika ierīkots uz Dzelzceļa tilta, taču gadījumos, kad kuģiem vajadzēja pārvietoties augšup pa upi, tilta posmu vajadzēja pacelt un šādos brīžos ūdens padeve Pārdaugavā tika pārtraukta. Šī iemesla dēļ **ūdens rezerves uzkrāšanas nolūkos tika nolemts būvēt jaunu ūdenstorni Āgenskalnā – Alīses ielā**. 1909. gadā projektu 37 metrus augsta ūdenstornā būvei ar 2000 m³ ietilpīgu tvertni izstrādāja un tā būvdarbus vadīja vācu izcelsmes arhitekts Vilhelms Bokslafs. **Būvdarbi tika pabeigti 1910. gadā**, torni ekspluatācijā nodeva 1911. gada martā. 1937. gadā, kad tornis vairs nespēja veikt savas funkcijas, to paaugstināja: zem torņa mūrī izkala speciālas iedobes, kurās ievietoja domkratus, ar kuru palīdzību cēla jumtu uz augšu, un celtnieki mūrēja sienu augstāku, torni paaugstinot par 7,5 metriem.

1904. gads

1904. gada 26. oktobrī (pēc vecā stila) **tika pabeigta sūkņu stacijas “Baltezers” izbūve**, uzsākot Rīgai piegādāt kvalitatīvu dzeramo gruntsūdeni. Bukultu muižas teritorijā tika izbūvēta gruntsūdens iegūšanas sistēma, pie Mazā Baltezera - sūkņu stacijas komplekss, spiedvads un cauruļvadi. Ūdens ņemšanas ietaisi sākotnēji veidoja 42 filtrakas, kas pievienotas diviem sifonvadiem, kuri novadīja ūdeni divās pie mašīnmājas esošajās krājkās. Spiedvada uz pilsētu garums bija vairāk nekā 13 kilometri, tas stiepās līdz pat tagadējās Aleksandra Čaka un Pērnavas ielu stūrim. **1905. gadā Daugavas ūdens piegādi pārtrauca Maskavas ielas sūkņu stacija, līdz ar to pilsēta turpmāk saņēma tikai gruntsūdeni**. Lai to varētu piegādāt arī Daugavas kreisajā krastā dzīvojošajiem, pāri dzelzceļa tiltam 1906. gadā ierīkoja 750 m garu ūdens maģistrāli.

1889. gads

Vācu hidroinženierim Oto Incem, kurš 19. gadsimta 80. gados bija izstrādājis inovatīvu pieeju ūdenstornu un dambju projektēšanā, **tiek pasūtīta pirmo Rīga pilsētas ūdenstornu projektēšana**. Inces projekts 42 metru augsta ūdenstornā būvei ar 1700 m³ ietilpīgu ūdens tvertni tika būvvaldē apstiprināts 1897. gada maijā, bet **pirmā ūdenstornā būvniecības darbi Lauvas ielā (šobrīd - Mazā Matisa iela) pabeigti 1898. gada novembrī**. Projekts otra (analogā) ūdenstornā būvniecībai turpat līdzās tika iesniegts un apstiprināts 1897. gada oktobrī, un tā būvniecības darbi pabeigti 1899. gada maijā.

1883. gads

1883. gadā **no Minhenes pieaicinātais hidroģeologs Ādolfs Tīms pēc pētījumu veikšanas ziņoja par plašiem pazemes ūdens avotiem** Rīgas ūdensapgādei ziemeļaustrumos no Ķīšezera un Juglas ezera – Baltezera apkaimē. Pētījumi tika pabeigti 1890. gadā, kad tika secināts, ka pilsētai vajadzīgo ūdeni var iegūt 15 - 20 kilometru attālumā no Rīgas, toreizējās Bukultu muižas rajonā. Projekta realizāciju ievērojami aizkavēja sarunas ar Bukultu, Remberģu, Berģu un Zaķu muižu īpašniekiem par tiesību iegūšanu ūdens ņemšanas ietaišu ierīkošanai šo muižu teritorijās, tāpēc 19. gadsimta beigās ūdeni joprojām piegādāja sūkņu stacija Maskavas ielā, bet ūdens tika ņemts Daugavas augšpusē, tagadējā Ķengaraga apkaimē.

1876. gads

No 1874. - 1876. gadam notika nākamais Rīgas ūdensapgādes paplašināšanas posms. Pilsētas ūdensapgādes nodrošināšanai, papildus tika iebūvēti divi tvaika katli, divi horizontāles sūkņi un jauns spiedvads uz pilsētu, kas nodrošināja lielāku piegādājamo ūdens apjomu, uz vairākiem gadiem pilsētā likvidējot ūdens trūkumu. 1876. gadā blakus sūkņu stacijai pat izbūvēja 40 m augstu ūdenstorni, kura uzdevums bija izlīdzināt ūdens spiediena svārstības tīklā. Tiesa, **problēmas joprojām sagādāja ūdens kvalitāte**, turklāt centralizētā ūdensapgāde bija izveidota tikai Daugavas labajā krastā, tāpēc pilsētas vara ķērās pie padziļinātākas šo problēmu izpētes.

1863. gads

19. gadsimta vidū iedzīvotāju pieaugošā neapmierinātība ar piegādātā ūdens kvalitāti lika Rīgas rātei beidzot pievērsties jautājumam par jaunas ūdens piegādes sistēmas izbūvi. Tas rezultējās ar jaunas ūdensapgādes sistēmas izveidi, paplašinot arī ar ūdeni apgādājamo iedzīvotāju loku, un, **kad 1863. gada maijā Maskavas ielā pie tagadējā Krīdenera dambja darbu uzsāka jauna sūkņu stacija, beidzās posms, kad ūdeni Rīgas pilsētai piegādāja pa koka caurulēm.** Galvenais vads no jaunās sūkņu stacijas tika guldīts tagadējā Jersikas ielā un stiepās līdz Riepnieku un Gogoļa ielām, no kurām tālāk sazarojās vairākos savienojumos.

1861. gads

Pēc cietokšņa mūru nojaukšanas **Rīdzenes kanāla vietā tika izbūvēts slēgts akmens kanāls, kurā bez lietussūdens tika novadīti arī saimnieciskie un rūpnieciskie notekūdeņi.** Pilsētā sāka pārbūvēt arī citus notekūdeņu novadīšanas kanālus, tādējādi atklātie kanāli pamazām pārtapa par slēgtajiem. **Lai gan tikai 1880. gadā tika sākti priekšdarbi pie sistemātiska kanalizācijas tīkla izbūves, šo laiku var uzskatīt par pilsētas kanalizācijas rašanās sākumposmu.**

1791. gads

Ar ūdensapgādes meistara Johana Heinriha Arnolda Zengera palīdzību tika veikti **nozīmīgi pirmatnējās ūdensskunstes iekārtu uzlabojumi.** Jaunās ūdenstvertnes izmēri bija 30 pēdas garumā, 14 pēdas platumā un 9 pēdas dziļumā, bet tās tilpums jau pieauga līdz 850,5 mucām ūdens (~110 m³). Diemžēl, neraugoties uz aizvien biežākajiem saslimšanas gadījumiem pilsētā, ūdens attīrīšana joprojām netika veikta.

1679. gads

Paplašinot koka cauruļu tīklu, pa kurām Rīgas iedzīvotāji no Daugavas saņēma ūdeni, pie viena tika izbūvēti jauni zirgu staļļi, kuros ūdensskunstes darbināšanai tika turēti 20 zirgi, bet pēc diviem gadiem zirgu skaitu jau vajadzēja četrkāršot. Tolaik tika sākota arī pilsētas ugunsdzēsības problēmu risināšana, speciāli šīm vajadzībām izgatavojot divus ugunsdzēsības sūkņus. **Ūdensskunste, kas tika rekonstruēta rīdzinieku vajadzībām, darbojās nepārtrauktā režīmā un kalpoja rīdziniekiem aptuveni 200 gadus.**

1663. gads

1663. gadā Dancigas amata meistars Jākobs Jostens Daugavas krastā, Grēcinieku ielas galā (kādreizējā Ūdensvadu ielā - par to liecina arī ielas nosaukums), izbūvēja jaunu iekārtu ūdens piegādei rīdziniekiem: sešu zirgu griezta misiņu virzuļu sistēma no Daugavas sūknēja ūdeni Rīgas nocietinājumu vaļņa torņa augšdaļā izbūvētajā koka baseinā ar ietilpību 30,5 m³ (jeb 243 mucas ūdens), no kurienes ūdeni tālāk novadīja pilsētas ielām. Ūdensietaise tika iebūvēta Zunderna tornī un blakus esošajā ēkā Peldu vārtu tuvumā.

1620. gads

No 1617. - 1620. gadam no Strasbūras pieaicinātais pilsētas būvmeistars Hanss Jakobs Kristlers ierīkoja pirmo ūdensskunsti pie Smilšu grāvja, līdz ar to tieši **1620. gads uzskatāms par Rīgas ūdensvada dzimšanas gadu.** Par šīs iekārtas izskatu un darbības principiem precīzu ziņu nav, taču vēsturnieki pieļauj, ka tas bijis ar vēja radītās enerģijas dzinēju darbināms sūknis. Šī iekārta Rīgas Rāti gan īsti neapmierināja, un arī pilsētas ūdensapgādes problēmas neatrisināja, tāpēc tika meklēti jauni risinājumi.

1582. gads

Polijas karalis Stefans Batorijs Rīgai piešķir privilēģiju ūdens pievadīšanai no Juglas upes. Patiesībā to 1560. gadā jau bija izdarījis ordeņa mestrs Gothards Ketlers, taču dažādu apstākļu dēļ ūdens pievada būvniecība tā arī nebija sākusies, un tikai 1582. gadā Rīgas rāte atkal pievērsusies šim jautājumam - šoreiz veiksmīgāk. 1582. gada 25. novembrī Polijas karalis Stefans Batorijs atjaunoja Ketlera piešķirto privilēģiju. **No Juglas ezera ūdeni pa Pikurgu ievadīja Šmerļupītē. Nosprostojo tās tecējumu uz Kīšezeru, izveidojās Šmerļa ezers, no kura pa speciāli izraktu kanālu, tā saukto Smilšu grāvi, ūdeni pievadīja pilsētai.** Iepretim Smilšu bastionam tas ieplūda pilsētas aizsardzības vaļņa grāvī, bet iepretim tagadējam Bastejkalnam Esplanādes apkaimē tika uzceltas ūdensdzirnavas jeb Smilšu dzirnavas. Smilšu grāvis pastāvēja līdz pat 1812. gadam, kad, gaidot iespējamo Francijas karaspēka aplenkumu, Rīgas priekšpilsētas tika nodedzinātas un kanāls sagrauts.